

Les Muntanyes encantades

Un relat de: [PAPI](#)

LES MUNTANYES ENCANTADES

“Els records no reflecteix amb precisió la vida viscuda, sovint amaguen el desig d’una realitat enganyosa”.
(Anònim).

El Miquel és fuster i ebenista d’aquell poble petit del Pirineu. Voreja la cinquantena. Musculós, alt, cabells llargs i uns ulls blaus que ressalten en el seu rostre torrat pel sol. Viu sòl i també està sòl al seu taller. No vol a ningú que l’ajudi. No té paciència per ensenyar i tampoc no hi ha gaire gent experta en la matèria que suporti l’olor dels dissolvents, del vernís i dels tints per la fusta. Té una furgoneta molt atrotinada, plena de serradures, eines i tota mena d’estrís, a punt per fer qualsevol reparació a domicili o repartir la feina feta.

La Berta és arquitecta. Va arribar al poble amb l’encàrrec de remodelar la fonda que el seu amic Manel acabava de rebre com a donació del seu pare. Li volia donar un aire nou i traslladar-s’hi a viure. Li va venir molt de gust passar uns dies lluny de la ciutat i al mateix temps treballar en el que li agradava i era la seva feina.

La Berta es va adaptar de pressa a la vida del poble. Li agradava veure les postes de sol des de la balconada davant de les muntanyes que ella anomenava encantades. Asseguda al banc contemplava el sol com baixava amb lentitud i s’amagava darrere la muntanya més alta. Les postes de sol li semblaven màgiques i captivadores.

Conèixer al Miquel i tenir la seva confiança va ser el més difícil de tot. Aquell home era un xic esquerp i no suportava rebre ordres i encara menys d’una dona. Considerava que, per la seva joventut i venint de ciutat no estava preparada per transformar la fonda sense perdre la identitat el prestigi i la reputació que s’havia guanyat durant tants anys, sota la direcció del Senyor Manel i la senyora Assumpció, la seva dona.

La gent que freqüentava la fonda era gairebé sempre la mateixa. Famílies senceres que coneixien els amos i eren considerats com amics, més que com a hostes. La senyora Assumpció era una excel·lent cuinera i coneixia els gustos culinaris de tots els clients. La filla gran, que també es deia Assumpció, era la recepcionista. La Lourdes, la filla petita, s’encarregava del menjador. El Ramon, el més gran de tots, treballava al camp i s’ocupava dels animals. Tenien vaques, cavalls, bous, gallines, conills i un gran hort amb tota mena de verdures que servien a la cuina i abastia la botiga de Queviures pel poble. El Manel portava la gestió de la fonda. Tots plegats tenien una gran complicitat. El seu pare, que s’anava fent gran i volia deixar el negoci, va veure en ell el millor continuador. Estava segur que amb el Manel tots seguirien unts. Tenia un caràcter afable i tots se’n refiaven molt. La fonda era a la plaça, al fons hi havia un gran magatzem, s’hi guardava el gra i la palla per les bèsties. A l’entrada hi havia la botiga. A la façana un rètol amb les lletres grans “QUEVIURES”. Sota els arbres uns bancs en els quals s’hi asseia la gent per prendre la fresca o per fer-la petar.

Al mig una xemeneia rodona molt peculiar. Grans coixins a terra a tot el voltant. A un costat una taula llarga envoltada de bancs on servien els esmorzars. Hi posaven grans safates de pa de pagès amb tomàquet i oli de collita pròpia, melmelades casolanes, formatge del país, porrons de vi negre, gasoses i dos termos, un amb llet i l’altre de cafè. Una pila de plats, gots i coberts perquè la gent es servis el que més li agradava.

Als vespres, després de sopar, es trobaven tots al magatzem, encenien el foc i servien copes de vi calent.

Sonaven les veus dels cantants francesos de moda en el moment. Georges Brassens, Leo Ferré, Charles Aznavour. Un núvol de fum omplia l’ambient. El Manel tocava la guitarra i tots cantaven, apagant la veu que sortia de la casset. Bevien, menjaven, parlaven... les nits transcorria lentes.

Amb les copes de vi calent a les mans, la Berta i el Miquel sortien a fora per contemplar el cel net i ple d’estrelles. Notaven la calidesa de les seves mans enllaçades i la suavitat d’uns llavis besant-se. Cap paraula, només el sentiment i l’emoció, fins a arribar a l’alba i al naixement del nou dia.

Uns braços forts amb múscles virils l’abraçaven. Així s’allunyaven del món i de les obligacions quotidianes. La suavitat dels llençols blancs i sedosos els acollia i guardava per sempre els seus secrets.

Després de dormir unes hores, la Berta trobava el buit del seu costat. El Miquel sortia sigil·lós per deixar-la dormir. Ella somreia i s’acariciava el cos on quedaven les restes d’altres carícies. Es vestia i sortia al carrer en direcció a l’església. Li agradava anar a l’església entre missa i missa, olorar la cera de les espelmes apagades i les restes d’encens. Es fixava en els altars laterals amb diferents imatges i sempre amb flors fresques. Tot plegat li mereixia respecte.

Va captivar al Miquel sense adonar-se’n. A poc a poc va anar sorgint una atracció mútua i molt forta. No hi havia paraules i sí molt d’amor i respecte. De dia eren companys de feina, discutien i es barallaven pels diferents punts de vista sobre les obres. Les nits eren una altra cosa.

Van passar uns mesos i la rehabilitació de la fonda va quedar acabada. L’entrada feia goig. L’escala que portava a les habitacions amb la nova barana de fusta i ferro forjat tenia un aire sumptuós. Els llums que penjaven del sostre donaven una resplendor acolorida i suau a la recepció. La Berta estava satisfeta de la seva obra i el Miquel va reconèixer que, a pesar dels seus dubtes inicials, la fonda conservava l’encant dels seus bons temps. Es va fer una gran festa d’inauguració, a la que hi va assistir tot el poble. La Berta havia acabat el seu treball i ara

calia tornar a casa. Es van acomiadar amb la promesa de retrobar-se aviat.

Tot això és en el record de la Berta. Es mira al mirall. Han passat els anys, es troba vella. No ha tornat a veure el Miquel i tampoc ha tornat al poble. Potser ha arribat el moment de fer el viatge i comprovar si la mística del seu record va ser real.

Una conversa que puja del carrer, la distreu. Clica la tecla de guardar, es treu les ulleres i les deixa sobre la taula al costat del teclat. S'aixeca i s'apropa a la finestra. La conversa és entre dues dones que caminen agafades del braç que s'allunyen a poc a poc.

Estira els braços per alleugerir els múscles. Va a la nevera i es posa un got de vi blanc. Fulleja la llibreta que conté les notes disperses i barrejades, les ha de compondre i tornar a la història que està escrivint.

Fa temps que no se sent satisfeta del que escriu. Els seus seguidors esperen la següent novel·la. L'editora ja li ha reclamat donant-li pressa. Detesta escriure per encàrrec i és el que està fent darrerament. Escriu històries ensucrades, insulses, irreal. Signa amb un pseudònim i mai ha volgut fer presentacions ni signar llibres. Detesta que la gent sàpiga que és ella l'autora.

Pot canviar l'argument, els noms dels protagonistes i el final. Tot plegat li sembla ensucrat i poc creïble. Ella sap que va ser real. Aquelles nits les va viure amb el Miquel i li han quedat gravades al cos i a la memòria, i la veritat és que sí, van ser molt ensucrades i ella les ha idealitzat.

Somriu, s'acaba la copa de vi, tanca l'ordinador. Es posa el banyador i va a la platja. Potser la fredor de l'aigua del mes de març la farà reaccionar i podrà acabar la història.

Roser Agost 2017